

dige, skjøndt det ikke overbevises ham, at han har tilslaget Døden; dog i alt Fald maa antages, at have kunnet forudsæe samme som en rimelig Følge af Gjerningen; det sees ikke, hvorledes der i slige Tilfælde endog kan være Tale om „mindre Uagtsomhed“. Iøvrigt kan Straffen gaae ned under de i § 185 bestemte Minima, naar de Betingelser ere tilstede, som forudsættes i § 186, hvis Straffesatser antages at staae i et passende Forhold til Bestemmelserne i de 2de foregaaende Paragrapher. Det bør overhovedet, i Forbindelse med det her Anførte, ikke tabes af Sigte, at Livet dog er et Nøds gode af saa stor Værdighed, at Nøds sikkerheden formeentlig fordrer, at der opstilles nogenlunde alvorlige Straffe for ethvert Angreb af den Natur, at det berøver den Angrebne samme, medens Fastsættelsen af altså lave Minima let kan virke til i en betænkelig Grad at slappe den Beskyttelse imod saadanne Angreb, hvorpaa Borgerne have Arv. Det forekommer Fleertallet, at denne Betragtning ikke uden Tvivl kan gjøres gjældende imod den ovenstaaende af Mindretallet i Stedet for Udkastets §§ 185 og 186 foreslaaede Paragraph, idet samme for de deri omhandlede Tilfælde, hvor en Volds handling har havt Døden til Følge, end ikke, paa Grund af den saaledes indtraadte Virkning, med Hensyn til de allerede i de vedkommende Paragrapher i Voldskapitlet fastsatte Minima, opstiller nogen anden særlig Begrænsning, end at Straffen ingeninde kan blive ringere end 1 Maanedes simpelt Fængsel. Derimod turde der — som alt bemærket — neppe i modsat Retning kunne gjøres nogen begrundet Grundring imod de i Udkastets §§ 185 og 186 bestemte Straffeminima; og forsaavidt disse Minima muligt i enkelte, visnok sjældent forekommende, Tilfælde maatte kunne lede til noget for strenge Resultater, vilde herpaa i alt Fald kunne raades Vob ad Benaadningsveien. Skulde der iøvrigt, det Foranførte nagtet, findes overveienende Grund til at sætte de ommeldte Straffeminima i §§ 185 og 186 noget lavere, end i Udkastet er skeet, forstaaer det sig, at saadan Nedsættelse let vilde kunne foretages, uden at det derfor blev nødvendigt at optage den paa et ganske andet

Grundlag hvilende Straffebestemmelse, der af Mindretallet er bragt i Forslag.

Hvad angaaer Begrebet om kvalificeret Drab, har Kommissionen, der som tidligere bemærket er gaaet ud fra, at Anvendelsen af Livsstraf som et yderste Nødmiddel bør indskrænkes inden de snærest mulige Grændser, og at der overhovedet ingeninde tør blive Spørgsmaal om nogen kvalificeret Livsstraf, væsentlig begrænset det fornævnte Begreb i Sammenligning med den nuggjældende Lovgivning. Medens man endog har troet, at der er Tvivl til at ansee et enkelt af de nuværende kvalificerede Drabstilfælde, nemlig det i D. L. s. 6—6—7 omtalte Føstermord, som et undtaget Drab, saaledes at det undergives en noget mildere Straffebestemmelse end forsætligt Drab i Almindelighed, see Udkastets §§ 189 og 190, vil det befindes, at man, bortset fra de majestætsforbryderiske Attentater paa Kongens, Dronningens, Thronfølgerens eller Enkedronningens Liv, see Udkastets § 70, jfr. og sammes § 90, i Udkastets §§ 187 og 188, ikkun har opstillet 2 Tilfælde som kvalificerede Drab, nemlig det egentlige Mord og forsætligt Drab paa Førelde eller Ægtefælle, og at Livsstraf end ikke er foreslaaet som ubetinget Straf for det sidstnævnte. Det har vel været under Overveielse, om der ikke maatte tale en del for, i Righed med den preussiske Straffelovs § 178, at bestemme Livsstraf for den, der ved Udførelsen af en Forbrydelse enten for at fjerne Hindringer, der stille sig i veien for samme, eller for at undbrage sig Paagribelse eller Dødsdagelse forsætlig dræber Nogen; man er imidlertid kommen til det Resultat, at en saadan Bestemmelse ikke vilde kunne billiges. Ligesom det nemlig i og for sig turde være mindre rigtigt, naar det vedtages ikke at fastsætte Livsstraf som den almindelige Straf for forsætligt Drab, derefter at give en omfattende Bestemmelse, hvorved denne Hovedregel i mange Tilfælde vilde blive hævet, saaledes er det sikkert, at der gives andre Drabstilfælde, som med Hensyn til deres hele Charakter og det forbryderiske Sindelag, der ved samme lægges for Dagen, maae ansees ligesaa strafværdige, som de i den antydede Bestemmelse nævnte, navnlig forsa-